

La passió que des de sempre ha sentit Alexandre Pedrós per les qüestions fiscals i per la docència són conseqüència de la tradició familiar: “El meu pare, Alexandre Pedrós, era mestre nacional i, quan va voler formar una família, va entrar a treballar al Departament Fiscal de l'Ajuntament de Barcelona. Mai no va intentar transmetre'm aquestes dues vocacions perquè volia que triés lliurement la meua professió; no obstant això, em va influir força i va despertar el meu interès des de ben jove. De fet, vaig començar a treballar en el sector fiscal quan tenia 14 anys.”

Després d'acabar els estudis d'economia, la seva primera dedicació va ser la docència universitària: “Fins que no vaig aconseguir, l'any 1976, mitjançant una oposició, la càtedra de sistema fiscal espanyol de la Universitat de Barcelona no vaig gosar establir-me pel meu compte com a assessor d'empreses perquè l'ensenyament i la preparació de l'oposició eren dedicacions molt absorbents. Un cop la vaig aprovar, vaig poder obrir el meu propi despatx. Era l'any 1978.” L'evolució que ha viscut el món universitari d'aleshores ençà li fa veure els aspectes positius i també els negatius d'aquest món: “Es veritat que, per problemes externs, les hores lectives eren menys però, en contraposició, el contacte amb l'alumne era més intens i estret. Molts dels meus deixebles d'aquella època han esdevingut els meus amics perquè ens reuníem en petits grups o comitès i tractàvem diverses qüestions i hi aprofundíem força.” La valoració que fa de la seva tasca docent és molt positiva: “Ha estat una manera d'aportar els meus coneixements i formar economistes que ara ocupen càrrecs molt importants tant en les administracions públiques com en l'empresa privada.” Aquesta dedicació universitària s'ha complementat amb la publicació d'abundants articles d'investigació i la participació en nombroses conferències: “Ja en la meua etapa d'investigador i opositor vaig fer diverses recerques en institucions públiques, com, per exemple, el Banc d'Espanya. Sempre he pensat que escriure i divulgar era molt necessari per donar part de la teua experiència als altres. Els meus camps de especialització han estat el de la hisenda autonòmica i local, el control i la gestió de la despesa pública, les reformes fiscals i les privatitzacions d'empreses públiques.”

La seva entrada en el panorama polític predemocràtic es va produir en qualitat d'expert: “Vaig col·laborar durant dos anys com a delegat de Serveis d'Hisenda a l'Ajuntament de Barcelona. Posteriorment, em vaig dedicar a la vida política durant un breu període de temps; vaig ser elegit diputat del Parlament de Catalunya i també regidor i cap de llista de l'Ajuntament de Barcelona. Em vaig retirar de la vida pública activa l'any 1985, però he continuat participant-hi en qualitat de tècnic en diverses institucions com, per exemple, el Consell Econòmic i Social, des de l'any 1996 fins al 2000.” Aquesta implicació en les qüestions públiques “va ser molt positiva perquè em va permetre viure canvis cabdals. Una de les meves aportacions més destacades va ser el traspàs dels serveis en matèria de Seguretat Social a la Generalitat de Catalunya.”

Tot i haver-se retirat de la vida pública continua col·laborant com a assessor extern en diversos organismes empresarials i actualment és l'assessor fiscal de Foment del Treball Nacional i el representant espanyol del Comitè

Fiscal de la UNICE (Confederació Europea d'Organitzacions Empresarials): “Actuo com a expert independent i apporto la meua experiència des d'una doble vessant: l'acadèmica i la professional com a assessor fiscal d'empreses. Això em permet poder donar noves idees i plantejaments sobre les reformes necessàries o, simplement, sobre aspectes quotidians. Afortunadament aquest tipus d'organismes o fòrums permeten que els experts siguin escoltats atentament per les administracions. Això no significa que es tingui cap poder executiu, però sí poder treballar per millorar la situació normativa empresarial.”

La vessant estrictament d'assessoria fiscal d'Alexandre Pedrós es va originar l'any 1982 i gira al voltant del seguiment continuat de les petites i mitjanes empreses clientes i de les consultes puntuals de grans empreses: “Els nostres serveis engloben els dictàmens, els informes economicofinancers, les operacions borsàries internacionals, l'auditoria, la valoració i venda d'empreses, etc.” Les qüestions d'especialització del seu despatx són les relacionades amb “les fundacions, les organitzacions empresarials, les societats familiars, les absorcions, les reestructuracions, les fusions i les empreses familiars.” Aquest contacte amb el món empresarial “m'ha permès veure l'evolució que totes les entitats socials han viscut. Els empresaris s'han professionalitzat i el nivell de frau fiscal que hi pot haver a l'Estat espanyol és homologable al que pot existir a altres països de la Unió Europea. La normativa també ha avançat força, com l'actual impost de societats, que és un dels més avançats d'Europa. Aquesta tendència es moderarà progressivament perquè haurem d'harmonitzar la política fiscal de tots els estats membres de la Unió Europea. L'Administració, en general, ha sofert un canvi qualitatiu destacable perquè ara els seus membres estan molt preparats. També els sindicats han moderat les seves postures i s'han tornat eines més eficaces per al diàleg social.”

En relació a la necessitat d'integrar les diferents polítiques fiscals dels estats membres de la Unió Europea, el parer d'Alexandre Pedrós és contundent: “Estem vivint un canvi progressiu però molt lent. L'informe Neumark de l'any 1962 ja preveia quins haurien de ser els passos que calia seguir per harmonitzar les diferents polítiques fiscals. No obstant això, pràcticament no s'han posat en pràctica les mesures que aquest informe plantejava, tot i que, evidentment, hi ha hagut evolucions parcials com ara els impostos especials o la imposició de l'IVA, que a l'Estat espanyol va ser tot un èxit. Sincerament crec que, per exemple, l'harmonització d'un impost de societats europeu comú es durà a terme, però a llarg termini i contemplant diverses etapes. Això es va apreciar clarament en els acords del 26 de novembre de 2000 per acabar amb el secret bancari, acords que preveien que les etapes d'aplicació serien moltes i força llargues.” En aquest context, “el canvi a l'euro resultarà simplement circumstancial i no tindrà gaires repercussions.”

Alexandre Pedrós considera que un dels aspectes empresarials que s'haurien de millorar de cara al futur són “les reestructuracions de les empreses familiars en el sentit d'aplicar la legislació comunitària actual perquè és una eina molt propícia per poder expandir-se mitjançant les fusions, les absorcions, les reestructuracions, etc.”

**“Sempre he pensat que
escriure i divulgar era
molt necessari per donar
part de la teva
experiència als altres”**

Alexandre Pedrós - Barcelona (Barcelonès)